

слѣда въ нѣкой литературенъ паметникъ на прѣдпетровска Русия. Може ли отъ това да се заключи, че тая Русия е била неславянска? И така споредъ Иловайскій, загатнитѣ фрази никакъ не потвърждаватъ турко-финската теория. Той постави за това въпроса, *да ли не означаватъ по-скоро никакъвъ брой, отколкото формула* (какой либо счетъ, нежели формулу, р. 221)? Нѣматъ ли нѣкакво отношение къмъ сектата на *богомилитѣ*? Въ всѣки случай, трѣбва да се чака по-удовлетворително разяснение, прѣди да се правятъ каквито и да било заключения (ibid).

Такива сж възгледитѣ на Иловайскій върху езика на прабългаритѣ, както ги намираме изложени въ основната му студия. Въ полемичнитѣ статии, които послѣдваха тоя трудъ въ течение на десетъ години и повече ние не намираме собствено никаква промѣна въ позитивитѣ или тактиката на автора. Съобразно съ натрупването на нови докази противъ неговата теория, той не можеше, естествено, да не се брани и по нѣкога твърдѣ енергично, но оражията му сж старитѣ. И тукъ той напада прѣди всичко филологията. „Главнымъ орудіемъ подобныхъ теорій служить все та же несчастная этимология собственныхъ именъ, которая не поддается никакимъ строго научнымъ объясненіямъ“ (Заключительное слово о народности Руссовъ и Болгаръ, Ж. М. Н. Пр. 1881, май, Раз. р. 499 по поводъ на Куниковата чувашка теория). Но при всичко това, самъ не се отказва отъ тая „несчастна этимология“ и на разни мѣста въ критикитѣ си и антикритикитѣ си чръсто се държи о своитѣ словопроизводства. Въ рецензията си на Иречковата история *Макушевъ*, между друго, засѣа и славянската теория на Иловайскій и се изразява кратко, че е „несостоятельна и произволна“. На това Иловайскій отговаря: „по его словамъ выходитъ, будто я положительно объясняю *Куурани* Коловратомъ, *Батбал* батюшкой и т. д.; а между тѣмъ я предлагаю только примѣрные объясненія“. Кон отъ тѣхъ сж сполучили, кон не, — това нека рѣши безпристрастната филологична наука; може би тя ще вземе нѣкои отъ тѣхъ за свѣдѣние. „Но пока никто не далъ равно никакихъ объясненій для этихъ именъ; мы встрѣчаемъ только голое заявленіе, что онѣ якобы неславянскіе и не могутъ быть славянскими. Возмемъ хоть имя *Кормисошъ*. Спрашиваю: почему бы оно не могло быть славянскимъ? Почему, напримеръ, оно не можетъ быть одного корня съ словами *кормило* и *кормій*, или *кормъ* и *кормилецъ*? Въ самомъ дѣлѣ пусть г. Макушевъ по всѣмъ правиламъ филологическаго искусства попытается доказать, что этого не можетъ быть на основаніи такихъ-то и такихъ-то лингвистическихъ законовъ. Голословно то отрицать можетъ всякій; для этого не нужно быть ученымъ специалистомъ“. (Въ вопросу о болгаряхъ, Русская Стар. 1879 май, и *Разыск.* р. 425). Макушевъ не се отзова обаче на това изрично прѣдизвикване. Намѣсто него парира три години по-късно *В. Г. Василевскій* въ своята статия „О мнимомъ славянствѣ Гунновъ, Болгаръ и Роксоланъ“, насочено право противъ Иловайскій (Ж. М. Н. Пр. 1882 юли), — именно, че на специалисти е *свѣстно* да отговарятъ на подобни въпроси, а да ги поставятъ е *срамота*. Като